

Catherine Walsh

Niet meer dan een nacht

Vertaald uit het Engels door Ineke de Groot

A.W. Bruna Uitgevers

1

Er ligt iemand bij mij in bed.

Ik tuur naar de donkere bos haar naast me en probeer me voor de geest te halen hoe hij eruitziet. Ik herinner me niet veel meer. Ik weet nog vaag dat ik aan een bar zat met een leeg shotglaasje voor me en dat iemand mijn middel vasthield. Maar verder is het één groot waas.

Afgaande op de toenemende hoofdpijn en dat ik het gevoel heb net een haarbal te hebben opgehoest, is dat niet zo gek.

Ik ga weer op mijn rug liggen. Ik erger me kapot dat ik me op een doordeweekse avond zo heb laten gaan. Normaal gesproken gebeurt me dat niet.

Ik hoor een scherp gezoem naast me en pak mijn telefoon van het nachtkastje. Het is zeven uur 's ochtends. Het is een herinnering van wat ik nu zou moeten doen en ik app mijn huisgenoot Claire waarom ik het afzeg.

Ik hoor haar in de keuken voordat het opeens stil wordt. Ik krijg haar reactie meteen daarop binnen.

Waarom ga je altijd met iemand naar bed als je met mij zou gaan hardlopen?

Ik ben niet verantwoordelijk voor de nacht-Sarah, app ik. Ze heeft een hekel aan de dag-Sarah.

Claire reageert niet, dus kom ik overeind en trek de oplader

uit mijn telefoon. Het kabeltje valt met een luid gekletter op de grond.

De man naast me geeft geen krimp.

Ik kan goede slapers niet uitstaan.

‘Hé’ Ik por met mijn vinger tegen zijn blote schouder terwijl ik mijn voeten op de grond zet. Hij voelt warm aan, dus is hij niet dood. Ik schraap mijn keel.

Geen reactie.

Prima.

Spiernaakt vlieg ik de anderhalve meter naar mijn kamerdeur en ik pak mijn ochtendjas die ik strak om me heen trek. Ik moet douchen. Mijn haar plakt in mijn nek door het zweet van de warme zomeravond en wat ik verder nog heb gedaan. Wij hebben gedaan. Ik hoef niet in een spiegel te kijken om te weten dat mijn make-up helemaal uitgelopen is.

Ik maak voorzichtig de deur open en dan, met een waarschuwende blik naar Claire die nieuwsgierig op de gang staat te wachten, sla ik hem hard dicht.

De man schrikt wakker, schiet overeind en valt bijna uit bed.

‘O, sorry,’ zeg ik zachtjes en ik loop naar het bed. Ik raak het niet aan, want dan zou hij kunnen denken dat ik weer in bed stap. ‘Heb ik je wakker gemaakt?’

‘Nee,’ liegt hij, zijn stem schor van de slaap. Hij draait zich naar me om en het laken valt van hem af zodat zijn borst zichtbaar wordt. Ik hou mijn blik op zijn gezicht gericht. Op zijn slaperige, knappe gezicht. Hij fronst verward de zware wenkbrauwen boven zijn blauwe ogen. Mijn vriendin Soraya zou zeggen dat hij de kaak heeft van een superheld. Het zou zomaar kunnen dat ik erover gelikt heb.

‘Sorry dat het zo vroeg is,’ zeg ik, ‘maar ik moet naar mijn werk.’ Ik glimlach zoals altijd beleefd en bemoedigend en een tikje verontschuldigend.

Hij knippert met zijn ogen. Het is alsof ik meemaak hoe

zijn hersens langzaam wakker worden. 'Gooi je me eruit?' Zijn Ierse accent wordt met elk woord sterker. Gisteravond smolt ik ervoor.

'Ik moet gaan werken. Jij niet dan?'

'Nee, niet echt.'

Ik onderdruk een zucht. Normaal gesproken zijn ze allang buiten. 'Goed. Maar ik wel. Dus... opstaan.' Ik pak zijn T-shirt van de grond, wat minder persoonlijk overkomt dan de boxershort ernaast, en gooi het naar hem. Het komt zo ongeveer terecht op de plek waar ik vermoed dat zijn knieën zijn.

Hij beweegt geen vin.

'Wil je ergens gaan ontbijten?' vraagt hij.

Ontbijt? Mijn hoofdpijn wordt nog erger.

'Sorry voor het misverstand. Maar ik wil dat je weggaat, zodat ik ook kan weggaan,' zeg ik.

'Hoezo kan ik hier niet blijven?'

'Omdat je anders misschien wel iets steelt.'

'Waarom blijf je er dan niet bij?'

'Omdat ik...' Ik hou op als ik de grijns op zijn gezicht zie. Hij zit me te plagen. Ik ontspan een beetje. Ik kan wel tegen plagen. Echt wel. 'Omdat ik naar mijn werk moet,' zeg ik.

Hij pakt zijn T-shirt en trekt het aan. Hè, hè. Ik trek mijn ochtendjas nog wat strakker om me heen en probeer me te herinneren wat ik vandaag ook weer moest doen. Inpakken, stomerij, pedicure.

'Wat doe je vanavond?'

'Vanavond?' Ik word even afgeleid door zijn gespierde armen. 'Dan heb ik het druk.'

'En morgenavond?'

'Ik heb het elke avond druk,' zeg ik, om het nog duidelijker te maken. Deze keer schijnt hij het te snappen.

Hij krabt over zijn lichte stoppelbaard en lijkt verbaasd. 'Ik ga normaal gesproken niet met iemand naar bed als ik die persoon pas een uur ken.'

‘Nou,’ zeg ik met een breed handgebaar omdat ik mijn geduld aan het verliezen ben, ‘ik wel.’

Hij kijkt me even aan. Dan grinnikt hij. ‘En waarom ook niet?’ Hij gooit het laken van zich af en staat op. Hij is helemaal bloot op het T-shirt na.

Oké dan.

Ik mompel dat ik hem wat privacy zal gunnen en glip de kamer uit.

Claire staat in de keuken, in haar peperdure hardlooptkleding. ‘Is hij weg?’ vraagt ze in de war.

‘Hij kleedt zich aan.’ Ik strijk mijn haar glad dat wel een vogelnest lijkt. ‘En dan gaat hij weg. Echt waar.’

‘Hé, mij hoor je niet klagen. Tegenwoordig is dit de enige seks in mijn leven.’

‘Heel grappig.’ Maar wel waar. Door haar chique werk waar Claire heel wat uren in moet steken, beweert ze vaak dat ze alleen dankzij mijn leven nog wat meemaakt.

‘Je hebt post trouwens. Ik had het gisteravond voor je neergelegd, maar dat is je uiteráárd niet opgevallen.’ Ze geeft me de envelop die op het aanrecht lag. ‘Volgens mij is het je paspoort. Dat is wel op het laatste moment, toch?’

Ik scheur hem open en let niet op haar. Het is inderdaad op het laatste moment, maar door het regelen van de reis was ik het belangrijkste bijna vergeten. Het is gelukkig inderdaad mijn paspoort, een dun leerachtig blauw boekje dat er erg officieel uitziet.

‘Helemaal geen slechte foto,’ zegt ze, turend over mijn schouder.

‘Ik had mijn haar los moeten doen, ik lijk wel een buitenaardse.’

‘Ik lijk op de mijne wel een seriemoordenaar.’

We vallen stil als mijn slaapkamerdeur opengaat. Mijn one-nightstand komt, inmiddels gelukkig wel geheel gekleed, de keuken binnen.

‘Goedemorgen,’ zegt Claire vriendelijk terwijl ze een van haar vlechten over haar schouder gooit. ‘Koffie?’

De man glimlacht dankbaar. ‘O, dat zou er wel ingaan.’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Hij krijgt geen koffie. Hij moet weg.’

Claire kijkt onbeschaamd toe terwijl ik hem wegleid en hem met twee vingers naar de deur duw.

‘Ben je altijd zo bezig met je veroveringen?’ vraagt hij. Hij komt niet geïrriteerd over, alleen geamuseerd.

‘Dat hoeft normaal gesproken niet.’

Ik voel hoe hij in stilte lacht. Ik haal mijn hand van hem af en trek de deur open.

Hij stapt de gang op en kijkt me aan. Jee, wat is hij knap. Ja, ik ben oppervlakkig. Maar ergens ben ik trots op mezelf dat ik hem heb kunnen meetronen.

‘Ik had het gisteravond waanzinnig naar mijn zin,’ zegt hij.

‘Mooi. Ik ook.’

‘Er waren veel vonkjes.’

‘Veel tequila,’ corrigeer ik hem.

Hij knikt met een ernstig gezicht. ‘Dat ook. Het kan aan mij liggen hoor, maar ik krijg de indruk dat je wat er tussen ons is een halt toe wilt roepen.’

‘Er is niks tussen ons. Ik wil je alleen mijn huis uit hebben.’

‘Dat snap ik. Maar je kunt ook...’

‘Tot ziens,’ zeg ik gedecideerd en ik sla de deur voor zijn neus dicht.

Klaar.

Ik loop triomfantelijk terug naar de keuken, maar Claire kijkt me fronsend aan. ‘Ik ben nog nooit zo teleurgesteld in je geweest.’

‘Hè?’

‘Hè?’ bouwt ze me na. ‘Heb je hem wel gezien? Of beter nog, heb je hem wel gehóórd?’

‘Ik heb hem gezien en ik heb hem gehoord. En nu ga ik douchen.’

‘Je bent heel intelligent, maar soms ben je ook oerstom,’ roept ze me na. ‘En de volgende keer ga je wel mee hardlopen!’

Het is een heerlijke zomerochtend in New York. Blauwe lucht, groene bomen, glinsterende wolkenkrabbers. Volgens de weerapp op mijn telefoon is het achttien graden en al na vijf minuten trek ik mijn jasje uit. Over een paar uur zal de temperatuur zijn gestegen en de luchtvochtigheid zijn toegenomen, maar nu is het nog zalig. Ik loop in de derde versnelling door de stad met de rustgevende klanken van een podcast in mijn oren, net als een heleboel andere mensen die ook naar hun werk op weg zijn.

Het is twintig minuten lopen van mijn huis in East Village naar het kantoor van Baxter & Sons Architects, vlak bij Union Square. Kantoor is misschien niet de juiste benaming. We hebben een halve etage van een gemiddeld groot pand met glazen wanden dat boven een Chipotle en een nagelstudio zit die ik nog nooit open heb gezien. En het is ook niet echt Baxter & Sóns, maar alleen Baxter. Harveys kinderen hebben al jaren geleden hun eigen kantoor opgericht, maar hij heeft de naam behouden zodat hij niet alles hoefde te veranderen.

Ondanks het oponthoud vanochtend ben ik toch ruim een halfuur te vroeg en maar een beetje buiten adem. Op mijn collega Will na is er verder nog niemand. Hij zit een bakje fruit te eten en omdat hij geen ochtendmens is bromt hij wat als ik binnenkom. Normaal gesproken zeg ik een uur lang niks tegen hem, maar als ik mijn oortjes afzet, zie ik opeens een grote beker koffie naast mijn toetsenbord staan.

‘Wat is dat nou?’

‘Een latte,’ zegt Will die een aardbei aan het plastic vorkje spietst.

‘Hoe dat zo?’

‘Ik kan toch wel zomaar koffie voor een collega meenemen?’

Ik zet mijn handtas op mijn bureau. 'Wat moet je?'

'Niks.'

'Niks?'

'Harvey kwam langs.'

Aha, daar is de koffie dus voor. Niet als omkoperij maar uit medelijden.

Ik neem een slok.

'Waarschijnlijk omdat hij de verkeerde beslissing heeft genomen,' zeg ik luchtig.

'Fijn dat je dat van je af hebt gezet.'

Ik trek een gezicht.

Drie weken geleden liep ik de promotie mis waarop ik had gehoopt. Drie weken geleden heeft Harvey de baan aan Matthias gegeven. De hardwerkende, knappe Matthias die altijd lekkers meeneemt en gedag zegt. Hij zorgde ervoor dat ik een bos bloemen op mijn verjaardag kreeg van het kantoor en heeft me twee keer zijn grote mannenparaplu geleend toen het regende omdat ik de mijne was vergeten.

Dat is het irritante ervan. Hij is geen nare vent, dus ik kan zelfs geen hekel aan hem hebben. Ik ben zelfs blij voor hem.

Maar ik vind het rot voor mezelf.

In de artikelen online staat altijd dat je in dat soort gevallen op zoek moet gaan naar een nieuwe baan. Maar ander werk zoeken geeft heel veel stress. Ze mogen het niet weten dus moet je stiekem op sollicitatiegesprekken gaan en 's avonds alles voorbereiden.

Het is een hoop gedoe waar ik niet echt op zit te wachten.

Maar wat moet, dat moet.

Ik zet de computer aan en de angst slaat toe.

'Ga je niet naar Harvey toe?' vraagt Will een tikje te onschuldig.

'Daar wacht ik mee tot na tien uur als je met Yasmin hebt gesproken, zodat jullie niks hebben om over te kletsen.'

Hij kijkt me boos aan. 'Spelbreker.'

‘Roddelaar.’

‘Als hij je ontslaat, is je bureau van mij.’

Hij ontwijkt het potlood dat ik naar zijn hoofd gooi en gaat verder met zijn ontbijt.

Maar hij heeft gelijk. Ik zou naar Harvey moeten toe stapen en de bittere pil slikken voordat de andere collega’s arriveren. Alleen ben ik onmiddellijk afgeleid als ik inlog en zie dat ik een mail van Annie heb.

Annie is al ruim tien jaar mijn hartsvriendin, al vanaf de tijd dat we samen een kamer deelden op de universiteit. Ik studeerde architectuur. Zij probeerde van alles uit totdat ze eindelijk voor kunstgeschiedenis ging, maar na haar afstuderen meteen een baan bij HR kreeg en in haar eigen woorden vervolgens nooit meer naar een schilderij heeft gekeken. Maar ze is waanzinnig goed in Triviant.

Verleden jaar is ze met haar verloofde Paul naar Londen verhuisd voor zijn werk. Daarbij deed ze de belofte teniet die we elkaar op ons negentiende dronken maakten dat we er altijd voor elkaar zouden zijn. Mijn hart brak toen ze vertrok, maar deze winter komen ze terug naar New York en we zijn al maanden bezig met plannen maken voor wat we allemaal gaan doen.

Maar eerst de bruiloft.

En niet zomaar een bruiloft. Een Ierse bruiloft.

Paul komt uit een dorpje aan de oostkust van Ierland en Annie stemde al snel toe in een zomerse huwelijksceremonie op het Ierse platteland. En ik stemde nog sneller toe om erbij te zijn.

Ik ben het hoofd van de bruidsmeisjes en dat vind ik te gaaf voor woorden.

Waar kun je een groot deel van je spaargeld nu beter aan uitgeven dan aan de mooiste dag van je vriendins leven?

En zo te zien aan het als uiterst belangrijk aangemerkte mailtje dat ze me heeft gestuurd ook de mooiste dag van mijn leven.

Nog één nachtje slapen en dan ben je er! schrijft ze. Paul is gisteren naar het hotel gegaan om alles te controleren. Alles is GEREGELD en het ziet er SCHITTEREND uit en ik hyperventileer inmiddels nog maar twee keer per dag.

Ik bekijk de meegestuurde foto's. Ze zijn stuk voor stuk adembenemend. Ze zijn zo lang verloofd geweest vanwege het hotel. Paul wilde per se daar trouwen maar afgezien van de hoge kosten was er ook nog eens een lange wachtlijst. Dit was de eerste mogelijkheid.

Mijn nieuwe paspoort kwam vanochtend met de post! schrijf ik terug. We kunnen nu officieel van start. Ik kijk er enorm naar uit om je weer te zien.

‘Sarah?’

Mijn baas Harvey staat naast onze werkplek, zijn bril zit in zijn grijze haar geschoven. ‘Heb je even?’

Nee. ‘Maar natuurlijk!’ Ik druk op Versturen en pak de koffiebeker.

Will kijkt me medelijdend aan als ik opsta. Gelukkig is er verder nog niemand aanwezig.

‘Het gaat over jouw idee voor de Grayson Group,’ zegt hij als we bij zijn kantoor zijn.

Hij doet de deur dicht en de moed zakt me in de schoenen. Harveys deur staat altijd open. Altijd. Alleen als er iets aan de hand is doet hij hem dicht. Voor HR-momenten en voor slechtnieuwsgesprekken.

Ik zit in de versleten leren fauteuil voor zijn bureau en probeer me schrap te zetten voor wat hij gaat zeggen.

Gelukkig komt hij altijd meteen ter zake.

‘Ze willen een andere kant op.’

Maar natuurlijk zou een kleine inleiding geen kwaad kunnen.

‘O.’ Ik weet een glimlach tevoorschijn te toveren. ‘Weet je ook waarom?’

‘Ja, ze vonden het ongeïnspireerd.’

‘Oké.’ Ik voel dat ik in de verdediging word gedrongen, maar daar kan ik niks aan doen. ‘Ik heb hun aanwijzingen gevolgd.’

‘Dat weet ik.’ Hij is even stil. ‘Ik weet ook dat je binnenkort met vakantie gaat.’

‘Dat is geen punt. Ik bel ze wel. Dan kan ik voordat ik ga alles even bekijken.’

‘Ik ga de opdracht aan Matthias geven.’

Het lukt me niet om professioneel te blijven. Ik kan onmogelijk mijn teleurstelling verhullen.

Harvey zakt zuchtend onderuit in zijn stoel. ‘Je hebt een week vrij. Ga ervan genieten. Rust uit. Je hebt de afgelopen maanden keihard gewerkt, dat heb ik echt wel gezien. Maar ik wil dat je weer fris en fruitig bent. Ik wil dat je weer topprestaties kunt leveren als je terug bent.’

Ik laat niet zien dat ik me erger aan wat hij zegt. Waar zijn die topprestaties dan goed voor? Ik had me de komende maanden op Grayson moeten richten en nu gaat Matthias dat doen. Net zo makkelijk.

‘Gaat het?’ vraagt Harvey als ik niks zeg.

‘Ja.’ Ik probeer het van me af te zetten. Ik wil niet laten merken hoezeer het me kwetst. ‘Ik ga zeker uitrusten, echt. Maar nu ga ik weer aan het werk.’

‘Bedankt, Sarah.’

Ik glimlach vrolijk als ik het kantoor uit loop. Die glimlach zakt weg zodra ik op de gang sta. Ik heb de afgelopen maanden keihard gebikkeld. En allemaal voor niks. In plaats van de ladder te bestijgen lijk ik naar beneden te glijden.

‘Uitkijken, ja?’ bijt ik iemand toe die bijna tegen me op botst als ik de hoek omsla.

Het is Matthias, met een croissant in zijn hand.

‘Sorry,’ brom ik als ik zie hoe geschokt hij is. ‘Ik heb nog geen koffie gehad.’

‘Ik dacht dat je een ochtendmens was.’ Hij glimlacht. ‘Je

bent tegenwoordig zelfs vroeger op kantoor dan ik.'

Was dat een sneer? Maar ik zie aan zijn gezicht dat het niet zo is. Uiteraard niet. Hij was gewoon aardig. Omdat hij Matthias is en hij nu eenmaal zo is. De vriendelijkheid zelve. De getalenteerde, vreselijk aardige...

'Er staat ontbijt in de keuken als je daar trek in hebt.'

'Lijkt me heerlijk, dank je.'

Hij wil nog wat zeggen, maar ik loop al door. Ik heb geen zin in een kletspraatje en wat te eten maar ga liever naar mijn eigen piepkleine, ingesloten werkplek.

2

Die stomme Grayson Group en hun stomme cultureel centrum. Die stomme Matthias en zijn stomme vooruitziende blik. Die stomme ik en mijn stomme saaie blik.

Ik smijt mijn koffer op het bed en rits hem open. Er zit nog wat zand in van toen Annie en ik de afgelopen zomer een tijdje bij haar familie in Florida logeerden. We aten garnalen, dronken bier en skypeten lallend en wel met Paul in Engeland toen het twee uur 's nachts bij hem was.

Het was een heerlijk weekend geweest.

Nu schud ik het zand op de grond. Ik heb een paar kledingstukken die ik wil dragen, maar wat moet ik verder nog meenemen? Mijn kleding is grotendeels afgestemd op mijn werk en de rest is beschamend informeel. Niets wat geschikt is voor een trouwweek.

Ongeïnspireerd.

'Binnen het budget' zullen ze bedoelen.

'Stemt overeen met de opdracht met wat praktische en toch stilistische aanpassingen' lijkt er meer op.

Als je geïnspiréerd wilt moet je er nog een miljoen dollar tegenaan gooien, Grayson.

Mijn telefoon zoemt en het duurt even voordat ik hem weet te vinden tussen alle kleren op mijn bed. Het is een appje van mijn vader.

Bon voyage!

Ik kijk ernaar en voel me wel wat schuldig. We zouden binnenkort gaan kamperen, zoals elk jaar, maar door het reisje naar Ierland kan ik me niet veroorloven nog meer vrije dagen op te nemen. Hij zei dat het niet uitmaakte, maar ik weet dat hij teleurgesteld is. Hij is al alleen sinds ik naar de stad verhuisde en hoewel ik zo vaak mogelijk langsga, is het toch net alsof we elkaar met het jaar minder zien.

‘Ik leef nog!’

Ik stuur snel een appje terug als ik Claire in de gang hoor roepen. Ik loop mijn kamer uit en zie dat ze op haar eigen telefoon kijkt terwijl ze haar bloes uit haar strakke kokerrok trekt. Ze heeft haar hoge hakken al omgewisseld voor een paar zwarte sneakers.

Claire werkt als jurist voor een van die grote bedrijven waar niemand ooit van heeft gehoord maar die zo’n miljoen bedrijven beheren en waarschijnlijk ook nog ergens een klein land bezitten. Ze heeft ooit proberen uit te leggen wat haar werk inhoudt. Iets met belastingen, veel lezen, veel meetings. Maar ze hoeft nooit naar een rechtbank. ‘Ik ben een overloper,’ heeft ze een keer tegen me gezegd. ‘Maar wel eentje die op haar veertigste al met pensioen gaat.’

Ze deelt het huis met me om zo veel mogelijk geld bij elkaar te schrapen zodat ze ooit een huis kan kopen. Ik ben er blij om. Ze heeft de grootste slaapkamer en heeft bepaald dat ze daarom meer huur moet betalen dan ik. Ik had me dit anders nooit kunnen veroorloven. Het is een mooie etage met twee slaapkamers aan Avenue A met veel zon en kastruimte. In het weekend is het wel wat druk buiten, maar ik woon hier graag en we zitten bij alles in de buurt. Ik zou nergens liever willen wonen.

‘Wat heb je?’ vraagt ze als ze me ziet.

‘Niks.’

‘Heb je alles al ingepakt?’

‘Nee.’

Ze slaat haar ogen ten hemel en gebaart dat ik mijn slaapkamer weer in moet gaan. Daar laat ze zich in de leunstoel vallen die ik op de vlooiemarkt heb gekocht en die ik naast het bed heb weten te wurmen.

‘Het regent toch de hele tijd in Ierland?’ vraagt ze, na een kritische blik op de inhoud van mijn koffer.

‘Ja, maar het is bijna juni. En Paul zei trouwens dat het niet waar is.’

‘Pak ook maar een fleecetrui in. Heb je een reisstekker?’ Ze zucht als ik mijn hoofd schud. ‘Neem de mijne maar mee.’

‘Dank je.’ Ik laat een lading T-shirts en mijn spijkerbroek in de koffer vallen.

‘Rotdag op je werk gehad?’

Ik kijk haar verbaasd aan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Zomaar,’ zegt ze met een uitgestreken gezicht als ik een jas-je dat ik toch maar niet meeneem uit de weg schop.

Ik kijk fronsend naar mijn kleding. Moet ik schoenen nou het eerst of het laatst inpakken? ‘Ik ben toch niet zo’n creatief genie als ik dacht,’ leg ik uit. ‘Onze nieuwe cliënt vindt mijn ontwerp maar niks en mijn baas blijkbaar ook niet.’

Haar gezicht betreft. ‘Wat naar.’

‘Ja, tijd voor vakantie, denk ik zo.’

‘Het zal je goeddoen. Ik ga niet voor niks elk jaar naar onbekende, zeer zonnige strandjes. Jij ontspant je nou nooit eens.’

‘Echt wel,’ ga ik ertegenin.

‘Seks met onbekende mannen als je daar zin in hebt is niet echt ontspannen.’

‘Voor mij wel,’ mompel ik. ‘Dit is voor in het vliegtuig.’ Ik negeer haar blik en hou de joggingbroek en het sweatshirt omhoog.

Ze knikt goedkeurend. ‘En doe een oogmasker op voor de landing.’ Ze klopt op de huid onder haar ogen. ‘Is goed tegen wallen.’

‘Ik heb nooit wallen.’

‘En of je wallen hebt. En wat serum kan ook geen kwaad, oké?’

Claire is een fervent fan van huidverzorging. Onze badkamer staat vol met reinigende lotions, scrubs en vreemde apparaten die zo uit een dokterspraktijk lijken te komen maar blijkbaar bestemd zijn om de doorbloeding te stimuleren. Door dat alles plus de botoxinjecties die ze één keer in het kwartaal laat zetten, word ik weleens paranoïde over mijn eigen crèmegebruik (ik ben onlangs overgestapt op niet alleen ’s ochtends maar ook ’s avonds smeren) maar ze verzekert me dat ik me vanwege mijn bolle wangen en volgens haar piepkleine poriën nergens zorgen over hoeft te maken.

Vandaar dat ik me altijd moet legitimeren bij uitsmijters die tien jaar jonger dan ik zijn.

‘Drink geen wijn aan boord,’ vervolgt Claire. ‘Een kater boven op een jetlag is geen pretje. Geloof me, ik kan het weten.’

Ik gooi het sweatshirt op het bed. ‘Je haalt zo wel alle lol eruit.’

‘De vlucht duurt vijf uur. Die tijd vliegt om. Letterlijk. En dan ben je in een heel nieuw land op een heel nieuw continent. Ik ben stikjaloers op je.’ Ze pakt de leuningen beet en hijst zich overeind. ‘Ik ga een enorme hoeveelheid pad thai bestellen. Wil jij ook?’

‘Ik heb al gegeten.’

‘Koude pizza hoort niet bij de schijf van vijf,’ zingt ze en ze loopt de kamer uit.

Bh’s, slipjes. Ik neem voor elke dag een schone mee plus nog een paar extra, want je weet maar nooit, en grabbel een handvol sokken uit de la. De koffer is al snel vol en al helemaal als ik cadeaus voor Annie van vrienden die niet naar de bruiloft kunnen komen erbij stop. Mijn mooie hakken zitten in schoenendozen onder het bed en ik laat me op mijn knieën zakken om ze tevoorschijn te halen als mijn oog op iets glimmends op de grond valt.

Het is een horloge.
Ik heb geen horloge.
Shit.

Ik stoot mijn hoofd tegen de onderkant van het bed als ik het oppak. Het metalen bandje voelt koud aan.

Heel even zit ik eraan te denken om het weg te gooien of op eBay te koop aan te bieden, maar dan houd ik mezelf voor dat ik geen slecht mens ben. Ik kan ook niet doen alsof ik hem niet kan bereiken, want we hebben gisteren telefoonnummers uitgewisseld en ik heb het nog niet gewist.

Ik maak een foto en stuur die met een berichtje naar mijn onenightstand. *Is dit jouw horloge?* Ik houd het beleefd want ik wil hem niet de verkeerde indruk geven na zijn enthousiasme vanochtend. *Je kunt hem bij mijn huisgenoot ophalen, want ik ben een paar dagen afwezig.*

Vriendelijk en toch afstandelijk.

Misschien wat te afstandelijk?

Ik zit te dubben. Zal ik er een smiley aan toevoegen? Of is dat te uitnodigend? Misschien moet ik... Godsamme, verstuur het nou maar gewoon. Ik verstuur het, aarzel even en stuur er dan nog een achteraan.

Ik ben trouwens Sarah.

Maar heb ik hem wel gezegd hoe ik heet?

Van gisteravond.

Getver, te veel appjes. Maar daar kan ik nu niks meer aan doen.

Ik gooi mijn telefoon op het bed en ga door met pakken. Een minuut later reageert hij al.

Ik sta buiten.

Nee maar echt. Meent hij dat nou? Ik vang een glimp op van mezelf in de spiegel. Ik heb alleen een verschoten grijze korte broek en een sport-bh aan die ik al jaren geleden had moeten weggooien. De huid rondom mijn wenkbrauwen is nog steeds roze en pijnlijk na de harsbehandeling in de studio verderop.

Ik sta midden in de kamer en luister of ik de bel hoor of een klop op de deur. Als er niets gebeurt klauter ik over het bed naar het raam dat openstaat in de hoop op een nachtelijk briesje. We wonen op de eerste etage en het is al aan het schemeren. Er staan een paar mensen op de hoek te roken en er steekt een man over die hard in zijn telefoon aan het praten is. Maar er staat niemand beneden.

Het was een grapje.

Dat kan niet anders.

Ik ga naar de keuken, pak een T-shirt zodat ik er tenminste een beetje fatsoenlijk bij loop en gluur door het sleutelgat, mijn oog samengeknepen door de vertekende weergave van de gang.

Er staat niemand. Ik zucht opgelucht, maar dan krijg ik weer een appje.

Je hebt wel gekeken.

Wat een akelige...

Ik zet mijn telefoon uit, haal een plastic diepvrieszak uit de keuken, stop daar het horloge in en klop op Claires openstaande deur. Ze zit midden op haar keurig opgemaakte bed, nog steeds in haar werkkleding, naar haar laptop te fronsen.

‘Die man van gisteren heeft zijn horloge in mijn kamer laten liggen,’ zeg ik. ‘Ik heb hem gezegd dat hij hem op kan halen. Is dat goed?’ Ik wacht, maar ze kijkt niet op van het scherm. ‘Claire?’

‘Die sexy vent met wie je naar bed bent geweest is zijn horloge vergeten. Komt in orde.’

‘Dank je.’

‘Hoe doe je dat toch?’

Ik draai me om als ze dat vraagt, al helemaal met mijn hoofd bij het inpakken. ‘Wat?’

‘Mannen oppikken.’

Ik denk al dat ze het grappig bedoelt, maar haar blik is ernstig. ‘Geen idee. Je kletst wat, je drinkt wat en dan neem je hem mee naar huis. Zo moeilijk is dat niet.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ja hoor.’ Ik moet lachen. ‘Hoe kom je daar nu opeens bij?’

Ze doet haar laptop dicht en draait zich naar me toe. Het ziet eruit alsof ze op het punt staat een presentatie te houden. ‘Ik denk dat ik een oude vrijster word.’

‘Je bent achtentwintig.’

‘Dan zou je ten tijde van Jane Austen echt een oude vrijster zijn.’

‘Ik ben eenendertig, dus wat ben ik dan? Een oud besje? Alles loopt op rolletjes in je leven. Je hoeft helemaal niemand te leren kennen.’

‘Dat hóéft ook niet, Sarah, maar ik zou het wel graag willen. Is dat nou zo erg? Ben ik nu een waardeloze feministe?’

‘Is je zus weer verloofd? Draait het daarom?’

‘Mark gaat naar Seattle verhuizen.’

Ik recht verrast mijn rug. ‘Verhúízen? Voor altijd?’

Mark werkt op de etage boven Claire. Ze was al helemaal gek op hem voordat ik haar leerde kennen. Ik hoor niet anders dan dat Mark naar de kapper is geweest, dat Mark een nieuw pak aanheeft, dat Mark haar heeft aangekeken. Ze hebben ooit, jaren geleden, een keer gekust, na een avond rekenen of dossiers versnipperen of wat ze dan ook doen. Volgens Claire hebben ze het daar nooit meer over gehad. Alleen is zij het natuurlijk nooit vergeten.

‘Hij gaat eerst voor een paar weken als ze het nieuwe kantoor daar openen,’ zegt ze. ‘Maar iedereen weet dat ze hem

daar een mooie positie zullen aanbieden. Hij is vreselijk getalenteerd, ze zouden wel gek zijn als ze dat niet deden.'

'Jeetje, wat erg.'

'Ach, het maakt verder niet uit,' zegt ze gedecideerd, 'want hij heeft toch al een vriendin.'

'Hij h  d een vriendin,' help ik haar herinneren. 'Je hebt me maanden geleden verteld dat ze uit elkaar waren.'

'Ja, maar het was wel al serieus. Ze waren praktisch verloofd.'

'Praktisch verloofd is nog steeds niet echt verloofd. Je bent gewoon te bang om iets tegen hem te zeggen.' Maar ze luistert al niet meer. Ze opent haar laptop waardoor haar gezicht door het scherm wordt verlicht.

'Hij gaat sowieso verhuizen,' mompelt ze. 'Dus tenzij jij me naar Seattle kunt overstralen, gaat dat niet gebeuren.'

'Ik ga ermee aan de slag.' Ik leun tegen de deurstijl, mijn eigen problemen even vergetend. 'Als die vent van gisteren zijn horloge komt halen, mag jij van mij met hem flirten.'

Ze glimlacht. Een beetje, maar toch. 'Kon ik maar met je mee naar Annies bruiloft. Er zullen vast een hoop vrijgezelle mannen zijn. Mannen met een prachtig accent en stralende ogen.'

'Stralende ogen?'

'Omdat ze zo charmant zijn.'

'Jij hebt echt een beurt nodig.'

'Weet ik,' zegt ze verdrietig. 'Misschien vraag ik het wel aan je horlogeman.' Ze kijkt me aan en knijpt haar ogen samen. 'Hoe laat ga je weg?'

'Om halfvijf.' Ik krimp ineen bij de gedachte alleen al.

'Ik moet voor mijn spinningles om zes uur op zijn, dus als je me wakker maakt als je weggaat, vermoord ik je.'

'Ik zal er rekening mee houden.' Ik leg het horloge op de ladekast en doe haar deur dicht. 'Tot volgende week.'

'Neem een Ierse echtgenoot voor me mee!'

Ik ga de puinhoop opruimen in mijn slaapkamer, want als ik terug ben zal ik daar de puf niet voor hebben. Ik verschoon zelfs het bed voordat ik de wekker zet. Een paar jaar geleden zou ik op zijn gebleven, maar ik ben moe door mijn nachtelijke activiteiten van de avond ervoor en stap in bed.

Ik zet mijn telefoon weer aan omdat ik niet een hele avond zonder kan, maar er zijn geen appjes meer van mijn one-nightstand.

Om mezelf af te leiden lees ik de mail van Annie weer en bekijk ik de foto's. Ik hoor buiten een sirene en kijk naar mijn koffer, die ingepakt klaarstaat en eindelijk, éindelijk krijg ik er een beetje zin in.

Grayson kan doodvallen. Matthias, Harvey en de schoonheidsspecialiste die verantwoordelijk is voor mijn bloedende wenkbrauw kunnen doodvallen. De zelfverzekerde horlogevent en het feit dat ik om vier uur moet opstaan kunnen doodvallen.

Mijn hartsvriendin gaat trouwen. Ik ga met vakantie.

En daar ga ik verdomme elk moment van genieten.